

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **nezletilá L. L. N.**, narozená dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou,
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016,
č. j. MV-104139-4/SO-2015,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 18. 3. 2016, č. j. MV-104139-4/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 6. 2015, č. j. OAM-244-27/ZR-2014, **se pro nezákonnost zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 9. 2018, č. j. 15 A 60/2016-35, je žalovaný **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 21 050 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016, č. j. MV-104139-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 17. 6. 2015, č. j. OAM-244-27/ZR-2014, jímž byla podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně a podle ust. § 77 odst. 3 zákona o pobytu jí byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že opustila Českou republiku v roce 2011 z důvodu špatné finanční situace rodičů a ve Vietnamské socialistické republice o ni pečovali prarodiče, což již není možné kvůli jejich zhoršenému zdravotnímu stavu. Od června 2011 do května 2014 navštěvovala základní školu ve Vietnamské socialistické republice, což považovala za závažný důvod pro nezrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (studium) ve smyslu výjimky dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu. K tomu žalobkyně navrhla provést listinný důkaz, a to potvrzení o studiu. Žalobkyně deklarovala jako nehumánní svou pobytovou situaci, kdy jí jako nezletilému dítěti hrozí situace, v níž bude opět bez rodičů, sourozenců a kamarádů, aniž by za svůj pobytový stav nesla jakoukoliv odpovědnost.
3. Žalobkyně namítla nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho rozpor s mezinárodními závazky České republiky, zejména s preambulí, čl. 3 bodem 1, čl. 8, čl. 9 a čl. 10 bod 1 Úmluvy o právech dítěte, poněvadž žalovaný při svém rozhodování nebral nikterak v potaz skutečnost, že žalobkyně je nezletilým dítětem plně odkázaným na péči svých rodičů. Žalobkyně rovněž uvedla, že zde má vybudováno rodinné a soukromé zázemí, navštěvuje zde základní školu a i s ohledem na svůj věk vnímala jako nepřiměřenou aplikaci ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu.
4. Dále žalobkyně konstatovala, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo porušeno její právo na respektování rodinného a soukromého života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Závěrem žalobkyně rozporovala, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné s ohledem na ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), jelikož žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z hlediska veřejného zájmu a jeho rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný částečně zrekapituloval skutkový stav, z něhož vycházel při svém rozhodování, především zmínil skutečnost, že žalobkyně od června 2011 do května 2014 navštěvovala základní školu ve Vietnamské socialistické republice. V podrobnostech odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
7. Dále zdůraznil, že žalobkyni bylo uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s rodinou, které měla na území České republiky realizovat, navzdory tomu pobývala ve svém domovském státě po dobu delší, než je zákonem o pobytu tolerováno, což je zákonným důvodem pro zrušení jejího pobytového oprávnění. K námitce nerespektování rodinného a soukromého života žalovaný připomněl, že to byla právě žalobkyně a její rodiče, kdo toto právo dobrovolně nerealizoval.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žalovaný se taktéž neztotožnil se žalobkyní zastávaným výkladem ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu a dodal, že přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života nelze v tomto případě zohledňovat, jako je tomu u aplikace ust. § 77 odst. 2 téhož zákona. Žalovaný rovněž poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, a usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06, kde Ústavní soud judikoval, že právo pobývat na území cizího státu není základním lidským právem.
9. Žalovaný deklaroval, že žalobou napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, nebyly překročeny meze správního uvážení, bylo postupováno v souladu se zákonem a námitky byly vypořádány přezkoumatelným způsobem.
10. Žalovaný se s námitkami žalobkyně neztotožnil a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Správní spis

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobkyni bylo uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s rodinou ode dne 8. 6. 2004. Dne 20. 1. 2014 obdrželo Ministerstvo vnitra zprávu od Velvyslanectví České republiky v Hanoji, že žalobkyně dlouhodobě nepobývá na území České republiky. Konkrétně bylo zjištěno, že tento pobyt žalobkyně ve Vietnamské socialistické republice trval od června 2011 do května 2014.
12. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 7. 2014, č. j. OAM-244-17/ZR-2014, byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu a byla jí stanovena lhůta k vycestování z území dle ust. § 77 odst. 3 téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, kterému žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 3. 2015, č. j. MV-106847-4/SO-2014, vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil orgánu prvního stupně k novému projednání.
13. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 17. 6. 2015, č. j. OAM-244-27/ZR-2014, opět zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně a stanovil lhůtu 30 dnů k vycestování z území od právní moci rozhodnutí. I proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, jež žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016, č. j. MV-104139-4/SO-2015, kteréžto je žalobou napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělila, neboť byla o tomto následku ve výzvě výslovně poučena.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po Shodu s prvpisem potvrzuje G. Z.

oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

16. Soud konstatuje, že ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 11. 9. 2018, č. j. 15 A 60/2016-35, kterým žalobu zamítl. Soud ve svém rozsudku uvedl, že navštěvování základní školy (plnění povinné školní docházky) není závažným důvodem pro překročení zákonem tolerované doby opuštění členského státu Evropské unie ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že žalovaný měl při aplikaci ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu hodnotit přiměřenost rozhodnutí k dané situaci dle § 174a citovaného zákona. Dle soudu se žalovaný nemusel zabývat ani otázkou porušení ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Nicméně soud konstatoval, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu ustanovení čl. 8 Úmluvy byla zkoumána, neboť již správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí (byť ve vztahu k čl. 9 Úmluvy o právech dítěte) konstatoval, že v zemi původu žalobkyně žila od června 2011 do května 2014 na základě dobrovolného rozhodnutí rodičů, a došlo tak k přerušení integračního procesu žalobkyně, která v době rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani neovládala dostatečně český jazyk, aby mohla být ve škole z českého jazyka hodnocena. Soud se dále ztotožnil se závěrem vyjádřeným rovněž v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, že zrušení trvalého pobytu neznamená odloučení žalobkyně od rodičů, neboť je jen na jejich rozhodnutí, zda budou žít společně s dětmi na území České republiky nebo jinde. Soud stejně jako správní orgány konstatoval, že žalobkyně může pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění a svým jednáním v minulosti navíc prokázala, že je schopna dlouhodobě žít mimo Českou republiku ve Vietnamu, kde má širší rodinu.

17. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 12. 2018, č. j. 6 Azs 326/2018-30, rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 15 A 60/2016-35, zrušil a vrátil věc zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyššího správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že ve správním řízení byla posuzována přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, a žalobou napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné. Nicméně dále uvedl: „[20] Stěžovatelka nicméně oprávněně napadeným rozhodnutím vytýká zkratkovitost a nedostatečnou reflexi specifických okolností tohoto případu. OAMP konstatoval, že stěžovatelka nebude odloučena od svých rodičů proti jejich vůli, a zohlednil, že stěžovatelka žila ve Vietnamu tři roky na základě dobrovolného rozhodnutí rodičů. Tyto závěry přejal i krajský soud. Takové hodnocení však vůbec nezohledňuje stupeň integrace rodičů a sestry stěžovatelky v České republice ve spojení se skutečností, že stěžovatelka je nezletilé dítě. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tím, že by se přesídlení do Vietnamu (či do jiné země) rodiny stěžovatelky nijak nedotklo, jak dovodily správní orgány. Rodiče stěžovatelky totiž v České republice pobývají již mnoho let a stejně jako jejich dcery mají povolen trvalý pobyt. Příjmy rodiny (podnikání rodičů) jsou vázány na Českou republiku. A stěžovatelka coby nezletilé dítě má právo na soužití se svými rodiči.

[21] Krom toho, a to je podstatné, v rozsudku krajského soudu se objevil argument, že stěžovatelka „může pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění“. Za předpokladu, že by se tento závěr ukázal správným, by rozhodnutí žalované Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obstálo. Stěžovatelka totiž pouze přišla o nejvyšší pobytový status, jaký české právo cizincům nabízí. Nic nenasvědčuje tomu, že by nemohla získat jiné pobytové oprávnění (povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona o pobytu cizinců, který provádí směrnici Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny), popřípadě si „obnovit“ povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[22] Nejvyšší správní soud nicméně shledal tento pro věc podstatný závěr krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť zcela pominul jednu ze žalobních námitek. Stěžovatelka totiž v žalobě uvedla, že „nemá v dané situaci žádnou zákonnou možnost požádat o povolení k pobytu na území České republiky. Žádost o povolení k pobytu může podat pouze na zastupitelském úřadu, a to navíc pouze ve Vietnamu, protože Vietnamská socialistická republika není zahrnuta v seznamu zemí, jejichž státní příslušníci jsou oprávněni požádat o udělení víza, vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu i na jiném zastupitelském úřadu než ve státě, jehož je cizinec občanem (vyhláška č. 429/2010 Sb. stanovící výjimky z povinnosti cizince požádat o vízum nebo povolení k pobytu na místně příslušném zastupitelském úřadu). [Žalobkyně] musí v této souvislosti uvést, že systém Visapoint, přes který probíhá objednávání k podání žádostí na zastupitelském úřadě v Hanoji je dlouhodobě nefunkční a již řadu měsíců neuvolňuje nové termíny. Z faktického hlediska je tak návrat [žalobkyně] na území České republiky v řádu minimálně měsíců, pokud ne roků, nerealizovatelný.“

[23] S touto okolností se krajský soud nijak nevypořádal. Nejvyšší správní soud přitom ve své judikatuře již poměrně dlouhou dobu reflektuje skutečnost, že systém přijímání žádostí o víza a povolení k pobytu na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji není zcela funkční a v řadě případů není vůbec možné žádost o pobytové oprávnění podat (srov. podrobné hodnocení situace ve dvojici usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, a č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, č. j. 3603/2017 Sb. NSS). Na tyto problémy upozorňovala i Kancelář veřejného ochránce práv (například POŘÍZEK, P. Brána nebo zábrana – problematické aspekty fungování systému Visapoint. In POŘÍZEK, P., JÍLEK, D. Aktuální problémy azylového a cizineckého práva. Kancelář veřejného ochránce práv, 2016, s. 11 – 122. Dostupný online na www.ochrance.cz). Situací, kdy měla cizinka strach vycestovat do Vietnamu za účelem podání žádosti o povolení k pobytu s ohledem na nutnost registrace v systému Visapoint, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. dubna 2017, č. j. 3 Azs 237/2016 - 37, č. 3595/2017 Sb. NSS, a dospěl k závěru, že je třeba takovou okolnost brát v úvahu. V citovaném případě bylo předmětem řízení rozhodnutí o správním vyhoštění, nicméně dle názoru Nejvyššího správního soudu může být vyslovený závěr zobecnitelný i pro další rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Navíc je třeba zohlednit, že stěžovatelka je nezletilé dítě, které požívá práv zaručených Úmluvou o právech dítěte.

18. Na tomto místě soud podotýká, že je v řízení podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve výše citovaném rozsudku.
19. Po opětovném přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Soud má povinnost vyjádřit se výslovně k tvrzení, že žalobkyně může pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. K tomu soud dodává, že považoval toliko za nutné uvést, že zákon o pobytu cizinců nevylučuje, aby žalobkyně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

požádala o jiné povolení k pobytu, a to například povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Soud samozřejmě nemůže posoudit, zda taková žádost bude úspěšná, neboť závisí na řadě dalších okolností, tedy, zda žalobkyně bude v době rozhodné splňovat podmínky stanovené zákonem, zda bude její žádost řádná apod. Například u žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a zákona o pobytu cizinců je ustanovením § 42a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena povinnost podat žádost na zastupitelském úřadu, v tomto případě ve Vietnamu. Je zřejmé, že to je úkolem především zákonného zástupce žalobkyně a opět je na něm (nich), jak se tohoto úkolu zhostí. Soud měl ve svých úvahách za to, že vzhledem k tomu, že žalobkyně pobývala několik let sama na území Vietnamu s cílem naučit se jazyk a integrovat se v prostředí, o čemž svědčí i to, že ve Vietnamu navštěvovala základní školu, nebude představovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, pokud bude muset dočasně do Vietnamu odcestovat a vyčkat vyřízení její žádosti o pobyt. Dle soudu nebylo podstatné, zda by se tak mělo stát prostřednictvím dnes již nefunkčního systému Visapoint nebo jiného způsobu organizování podávání žádostí o pobyt v České republice.

21. Jak však plyne zejména z odstavce 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci, Nejvyšší správní soud hodnotí rodinný stav žalobkyně poněkud odlišně od zdejšího soudu, když má za to, že by došlo k zásahu do rodinného života dosud nezletilé žalobkyně, a to s ohledem na integraci rodičů žalobkyně v České republice, její právo na soužití s rodiči, kteří mají na území České republiky trvalý pobyt. Zdejší soud je i tímto skutkovým hodnocením Nejvyššího správního soudu vázán, což vedlo k přehodnocení dosud učiněných závěrů. Soudu tedy nezbyvá než konstatovat, že obtíže, které by žalobkyni čekaly při vyřizování nového povolení k pobytu přímo ve Vietnamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 Azs 237/2016-37, www.nssoud.cz) by byly nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života nezletilé žalobkyně, která by po dobu řízení o udělení pobytového oprávnění nemohla žít se svou rodinou, a být tak řádně vychovávána. Žalobou napadené rozhodnutí tedy nepřiměřeně zasáhlo do práva žalobkyně na respekt k jejímu soukromému a rodinnému životu podle čl. 8 Úmluvy.
22. Soud se dle § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodl neprovést navržený listinný důkaz, a to potvrzení o studiu, jelikož jej shledal nadbytečným. Skutečnost, že žalobkyně plnila povinnou školní docházku v době podání žaloby v České republice, vyplynula z obsahu správního spisu a není spornou skutečností.
23. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že se žalovaný dopustil nezákonnosti, a protože touto nezákonností je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil soud ve výroku I. rozsudku obě rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. a podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem shora.
24. Žalobkyně měla v projednávané věci úspěch, neboť byla konstatována nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, a proto soud výrokem II. v souladu s § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku v celkové výši 21 050 Kč, která se skládá, z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu a z částky 1 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, z částky 5 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost, z částky 9 300 Kč za 3 úkony právní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

služby po 3 100 Kč poskytnuté právní zástupkyní Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou, [převzetí věci, podání žaloby, kasační stížnost, a to podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“], dále z částky 1 550 Kč za jeden úkon právní služby ve výši jedné poloviny úkonu právní služby poskytnutý Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou, [návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a to podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 AT] a z částky 1 200 Kč za s tím související 4 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT. Uloženou povinnost náhrady nákladů řízení je žalovaný povinen splnit v obvyklé lhůtě. Náhradu nákladů řízení za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud nepřiznal, neboť za tento návrh nebyla splněna poplatková povinnost a Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.